

ACB - CON ĐƯỜNG “TÀI” TA ĐI

ĐỒ TRUNG QUÂN

Con đường này tôi đi hàng chục năm. Cuối đường tính từ số nhỏ dần sát cái ngã ba Điện Biên Phủ - Mạc Đĩnh Chi ngày chưa xa lắm, chỉ hơn 10 năm đấy là ngôi biệt thự kiểu Pháp (tất nhiên còn khuya mới là nhà mình) nhưng lại là nơi tôi thường đến như một người quen của gia đình. Ngôi biệt thự yên tĩnh, cây khế hoa tím quanh năm phủ bóng mát rượi nơi cổng ra vào. Tôi có một tình bạn ở đấy - có khi còn hơn cả tình bạn nhưng cũng khó gọi tên là cái tình gì? Chỉ biết hơn một nửa những bài thơ tình thuộc loại “ướt át” nhất của mình đã ra đời từ đấy. Bây giờ ngôi biệt thự

đã biến mất, nó thay bằng một cao ốc tiệc cưới lêu nhều như cái răng khểnh... không có duyên trên con đường rợp bóng lá me, mà quy hoạch đô thị ngày xưa không ai cho phá vỡ cảnh quan bằng những ngôi nhà quá ba tầng. Đường nhỏ, thơ mộng, trải ngập lá me. Những biệt thự ẩn mình trong bóng lá vẫn là cảnh quan tối ưu, tối giản...

Ngân hàng Á Châu (ACB) cũng nằm trên con đường này, phía trên, chỉ qua vài ngã tư. Nó mọc lên từ năm nào tôi không nhớ, cũng chẳng cần biết. Tư duy mấy gã nhà thơ, cái bán cầu trái (hay phải gì đấy) thường không có

khái niệm tiền, khái niệm ngân hàng càng không (bởi vậy có gã nhà thơ nào có tên trong danh sách “những người giàu nhất...” đâu). Nên ACB nó nằm đấy hồi nào cũng thây kệ nó.

Nhưng sự đời đâu đơn giản thế. Bỗng một hôm thấy mình lù lù ngồi ở quây thủ tục làm... thẻ gửi tiền. Con trai đi học bên Sing, không làm thẻ lấy gì chuyển “lương thực” tiền nhà hàng tháng? Thủ tục ra sao cũng chẳng nhớ vì vợ làm cho hết. Nhiệm vụ cao cả là cứ đứng ngày thì phóng xe vào gửi tiền đi. Lúc nhiều, lúc ít tùy vào... túi tiền nhà thơ. Thiên hạ nhào nhào kháo nhau “này gã ĐTQ lúc này

CON ĐƯỜNG LÁ ME TRỮ TÌNH MỘT THỜI CỦA GÃ NHÀ THƠ ĐÃ TRỞ THÀNH XA VỜI LẮM RỒI. BÂY GIỜ LÁ ME RỤNG: XIN CỨ TỰ NHIÊN RỤNG! BÂY GIỜ HOA SAO QUAY CHONG CHÓNG ĐẦY TRỜI XIN CỨ TỰ NHIÊN XOAY CHONG CHÓNG CHO! TA KHÔNG CẦN BIẾT, TA KHÔNG THÈM BIẾT. THẦY KỆ LÁ ME, THẦY KỆ CÁI CON ĐƯỜNG TÌNH TA ĐI. BÂY GIỜ NÓ LÀ CON ĐƯỜNG TIỀN TA ĐI.

“kinh doanh” gì mà giàu lắm, tháng nào cũng thấy hấn ra vào ACB. Cái gã coi lù khù lờ khờ mà ghê thật. Hay hấn kinh doanh địa ốc? Hay hấn chơi chứng khoán? Hay hấn...” Có cả tí thứ “hay cái này hay cái nọ...”. Bạn bè có người thắc mắc, có người không. Có người bực bội “Mịa! Hấn làm như hấn giàu thì ta sẽ... mượn tiền hấn vậy. Cứ giả dạng nghèo khổ đi xe đạp điện, cỡ hấn mua BMW dự sức...” Trời! Khổ thân gã nhà thơ 39 ki lô gam, nói có thánh thần chỉ các cô nhân viên ACB là biết rõ sự thật. Gã chỉ đến đóng vào chứ có rút ra bao giờ. Kẻ được quyền rút ra chính là con trai gã tận bên Sing ấy. Không gửi kịp thì con gã đổi là cái chắc, du học sinh lấy gì trả tiền nhà, tiền điện, tiền buýt.... Hấn nghe xì xầm mãi cũng tức lộn ruột”. “Này! Các ông các bà có biết vì sao đường phố bụi bặm đến mấy tui cũng không đeo khẩu trang không hả?”. Có người hỏi lại “Vì sao?”. Hấn gầm lên: “Nuôi con đi học xa mệt thấy bà! Thăng Sing vài tháng lại lên giá tiền nhà, học cả xì dầu ra đây này. Mệt quá chỉ muốn... đi cướp ngân hàng cho xong. Vì thế tui tránh đeo khẩu trang cho tránh xa... ý niệm phạm tội. Hề bịt kín mặt là máu... cướp lại nổi lên. Quý ông, quý bà có biết không?”.

Vậy đó. Con đường lá me trữ tình một thời của gã nhà thơ đã trở thành xa vời lắm rồi. Bây giờ lá me rụng: xin

cứ tự nhiên rụng! Bây giờ hoa sao quay chong chóng đầy trời xin cứ tự nhiên xoay chong chóng cho! Ta không cần biết, ta không thềm biết. Thầy kệ lá me, thầy kệ cái con đường tình ta đi. Bây giờ nó là con đường TIỀN ta đi... hàng tháng, hàng tháng, nó đã kéo dài như thế 3, 4 năm rồi.

Bây giờ, ta ra vào đến nỗi nhân viên ACB nhần mặt, có muốn cướp cũng khó rồi. Thôi thì cứ làm công dân lương thiện cho nó yên thân.

Thế nhé! Con đường Mạc Đĩnh Chi đẹp lắm, thời nào cũng đẹp cho dù nhà cửa, cao ốc lô nhô, kẹt xe thường xuyên làm nó bớt thơ, bớt thần đi nhiều. Ta không cần quan tâm, ta chỉ quan tâm màu áo xanh duyên dáng của các cô ACB xinh xắn, tận tụy để...thu tiền khách hàng thôi. Hôm nọ, đi gửi tiền cho con, đầu óc lơ mơ như hàng chục năm nay, đi gửi tiền mà đầu để ở chỗ... vẽ tranh. Sẽ vẽ gì, vẽ ra sao cho xứng với ngôi nhà mới của người bạn sắp tân gia... Hấn đưa dự tiền mà không hay. Lấy biên nhận xong là cầm đầu đi vùn vụt. Nhưng hấn có thể nhầm chứ ngân hàng thì không. Cô thu ngân điện thoại “Xin mời ông quay lại, ông gửi dự tiền so với phiếu ghi của ông ạ!...” Gã nhà thơ quay lại nhận và cảm ơn. Hỏi tên cô thu ngân áo xanh chỉ cười. Nhưng cái bảng tên còn đó, khoẻ thôi! Cái tên Từ Phương Thanh sờ sờ thế kia.

Chiếc dù che màu tím trên “con đường tình ta đi” trả luôn cho ông Phạm Duy. Ta chỉ biết trời ơi! Sắp tới hạn ra ACB... nạp tiền vào thẻ tài khoản cho con. Khách hàng thân thiết đến thế thì thôi chứ.

Có phải thế không hơi những tà áo xanh như âm nhạc của Từ Linh - Đoàn Chuẩn. ■

VAY THẤU CHI - VAY CẦM CỐ SỐ TIẾT KIỆM

VAY THẤU CHI SỐ TIẾT KIỆM

Được vay đến 90% số tiền trên STK / TKTGTT

VAY CẦM CỐ SỐ TIẾT KIỆM

Được vay đến 100% số tiền trên STK / TKTGTT cùng loại tiền vay.

Được vay đến 90% số tiền trên STK / TKTGTT khác loại tiền vay

5 lý do để khách hàng quyết định sử dụng:

- Không còn phải rút tiền trước hạn.
- Vẫn được hưởng lãi suất tiết kiệm.
- Lãi suất vay thấp hơn thông thường.
- Miễn phí cấp hạn mức thấu chi, miễn phí phạt trả nợ trước hạn.
- Thủ tục vay đơn giản.

>>> Tham khảo tại website: www.acb.com.vn